

Het Visserijblad & Eddy Serie

"Als kleine jongen ontdekte ik door mijn vissersfamilie dat het Vissersleven groot is maar eens zelf visser ontdekte ik dat het Vissersleven hetgeen is wat je er zelf van maakt."

Sinds mijn negende lees ik dagelijks de krant. Het plaatselijk- en wereldgebeuren plus topsport maken voor mij het nieuws uit sinds 1954. Ik lees veel tijdschriften en als 'Het Visserijblad' wekelijks in de bus valt, neus ik daarin en ontdek omkadering en innerlijke van het visserijgebeuren. Ik ervaar zeer jong dat de sprot, garnaal en platvis die mijn vader, grootvader en nonkels aan wal brengen, tot gewone werkzaamheden van kustvisserij behoren. Daartegenover staat een heel georganiseerd systeem dat overheid en andere instanties bekriftigen en bijsturen, wat de visser nog meer informatie bijbrengt. Als ik twaalf jaar ben en naar de visserij school ga, betekent visserij voor mij al veel meer dan visvangst en visser zijn. Ik ken de zee nog niet maar doordat mijn vader zich vanaf 1950 als schipper-reder in verscheidene besturen van visserijorganisaties beweegt, is het zo dat ik al van in mijn vroege leven tot de visserij samenleving ben gaan behoren.

In september 1960 begin ik als scheepsjongen bij mijn vader op de O.628 'Eddy', om één jaar later matroos te worden. Begin jaren zestig krijgt bokkenvisserij op garnaal ingang in de Belgische kustvisserij en even later komen grotere Nederlandse bokkenvissers met hun wekkerboeien in onze kustwateren op tong vissen. Het duurt niet lang of ik begin deze bedreiging voor onze kustvisserij in de media aan te klagen. De eerste kranten waarvoor ik dit soort artikels schrijf zijn 'Het Laatste Nieuws', 'De Zeewacht', 'Nieuwsblad van de Kust', 'Het Volk' en 'Het Visserijblad'. Daardoor leer ik journalisten kennen. Vooral **John Hermans** van HLN blijft me bij. Ik schrijf onder de schuilnaam van 'Scrimp'. Meteen begin ik op een schrijfmachine van Olivetti te typen.

Fotograferen is naast mijn vissersberoep nog zo een bezigheid. Mijn eerste foto's tijdens de sprotvangst dateren van 1962-63. Ik ben dan 17-18 jaar en werk met een gewoon fototoestelletje. Rond 1965 koop ik een fototoestel Minolta van 5000 frank en korte tijd later maak ik mijn eerste foto-reportage. Het wordt een fotoverhaal over een avond en nacht garnaalvangst en de verkoop in de veiling.

Ik ken een reporter van het 'Nieuwsblad van de Kust' & 'Het Visserijblad' en ik ga met mijn 15 tal foto's van die reportage bij hem om te vragen of hij dat in het 'NvdK' of 'HVB' wil publiceren. Ik zie mijn foto's niet terug en hoor later dat mijn reportage in een visserijmagazine uit Frankrijk is verschenen.

Rond diezelfde tijd schrijf ik gedichten en maak er een stuk of 20. Nu ga ik ermee naar **Pros Vandenberghe** en vraag of hij daar iets mee is. "Ik zal ze eens lezen en zien wat ik ermee kan doen", zegt hij, waarna hij mijn gedichten in één van zijn bureauladen legt. Ik zie ze nooit terug. Wanneer Pros enkele jaren later overlijdt ga ik bij zijn dochter **Martine**, die dan 'Het Visserijblad' overneemt om te vragen of zij soms die gedichten van mij niet kan weervinden, maar ze lijken verdwenen. Deze keer had ik geen dubbels. Door deze gebeurtenissen weet ik dat niet iedereen een eerlijk mens is.

Even later spelen we elke zaterdagavond met vogelpikclub **Docksy** matches tegen andere caféploegen. Ik schrijf wekelijks daarover verslag voor 'De Zeewacht'. Ik schrijf mijn eerste uitgebreid artikel. Dat gaat over de vogelpik als café-sport. Velen weten niet dat de Engelse Dart (Engelse Vogelpik) naar **Oostende** is overgebracht door vissers die tijdens de Tweede Wereldoorlog in **Engeland** verblijven. Dat ben ik mij al zeer vroeg bewust omdat mijn vader en nonkels al van kort na de oorlog in hun stamcafés Engelse Dart spelen.

Dan komt voorjaar 1969 en op mijn initiatief richten wij in café 'Docksy' een wereldrecordpoging in voor marathon op de Engelse Vogelpik. Omdat wij de eersten zijn heeft het geen belang hoelang we spelen. We zullen toch de eerste wereldrecordhouder in onze rangen tellen. Tijdens een weekend spelen we 36 uur en de weken nadien wordt dat vanuit enkele andere Oostendse cafés met vogelpikclubs achtereenvolgens tot in de 60 uur scherper gesteld. Nadien volgt de wereld en heel mijn leven lees ik af en toe in de krant waar men het wereldrecord verbetert.

Het is wereldbekend omdat het in 'Guinness Book of Records' staat en we met de Engelse krant 'News of the World' van begin af contacten hebben. In Vlaanderen komen we buiten de talrijke kranten in TV nieuws want reporter **Jan Van Rompay** van 'Echo' en de BRT brengt verslag uit van ons record. Deze geeft mij een ruimer

overzicht over de dingen. Ik ben dan 24 jaar en in september van dat jaar 1969 word ik schipper op het kustvissersvaartuig van mijn vader. Het is ook de tijd dat ik aan mijn eerste manuscript over het vissersleven begin met het oog op de uitgave van een boek.

In het sprotseizoen 1960-61 wordt mijn vader bevriend met de populairste TV journalist van die tijd: **Omer Grawet**. Omer is naar Pros gestapt met de vraag of hij met een TV ploeg kan meevaren tijdens de eerste dag van het seizoen. Tussen mijn vader en de journalist klikt het meteen omdat ze uit dezelfde streek afkomstig zijn. Omer is van **Bassevelde** afkomstig en mijn Pa van het vier kilometer verder gelegen **Boekhoute**, het 'Meetjesland'. Daar hebben ze andere karakters dan de doorsnee oorspronkelijke kustmens, karakters waar ik als Oostendenaar goed mee overeen kom.

Omer en zijn echtgenote **Marcella** leer ik gauw kennen. Na de eerste sprotdag, staat bij binnenkomst iemand met een zware moto te wachten om met het filmrolletje naar het **NIR** gebouw te koersen. Zij komen bij ons thuis biefstuk, sla en frieten eten. Dat gebeurt een drietal jaar na elkaar. Cameraman **Gaby Felix** is dan mee van de partij. Hij vloog tijdens de oorlog mee met Britse en Amerikaanse bommenwerpers om **Duitsland** te filmen.

Na het eten gaan we dan in de living wat vertellen. Je kunt je inbeelden dat ik één en al oor ben naar al die straffe

Wandelaarkaai tijdens de 70'er jaren

journalistverhalen. Door die straffe verhalen krijg ik de microbe te pakken. Ik zou ook wel willen journalist worden. Hij antwoordt *"duizenden beginnen en uiteindelijk zijn er maar enkelen die er kunnen van leven"*. Daardoor zet ik het uit mijn gedachten maar er blijft altijd iets van over.

De vriendschapsbanden met Omer en Marcella blijven levenslang duren. Wanneer Omer op de hoogte is van mijn in 1968-69 geschreven manuscript voor een boek zegt hij: *"Ik ben bevriend met de Oostendse auteur Karel Jonckheere en ik zou hem je manuscript eens willen laten lezen."* Een paar maanden later brengt Omer het terug: *"die persoon kan schrijven maar dat boek is nog niet goed genoeg om uit te geven"*. Ik leg het manuscript in een kast en denk bij mezelf, 'k zal wachten tot ik een jaar of 50 ben en herbeginnen. Zo zal het uiteindelijk ook gebeuren.

Ik ben in 1970 vijftig jaar en heb het druk genoeg met alles in goeie banen te leiden op het schip van mijn vader.

Ik schrijf tussendoor, ondermeer over de voetbalmatches van café voetbalclub **F.C. Docksy**. Als er iets mis gaat in de visserij ben ik steeds paraat om een artikel te schrijven. Op tijd en stond schrijf ik een brief naar de één of andere minister. Fotograferen doe ik nog sporadisch, soms zit er een paar jaar tussen voordat mijn fototoestel meegaat aan boord en op zee maar toch hou ik er een reeks goeie foto's aan over.

Ik lees veel en begon daarmee al na de Visserijschool. Mijn onderwerpen zijn kunst, geschiedenis, psychologie, filosofie, sport natuur enz. Ook in het uitgaansleven leer ik enorm veel bij. Het is een 'bagage' die ik mijn leven lang meeneem.

Wanneer 'Het Visserijblad' in de jaren tachtig een nieuwe redactie krijgt met o.a. **Flor Vandekerckhove** en **Marc Loy** kom ik met hen in contact. Voor 'De Zeewacht' en Marc Loy schrijf ik verhalen van mijn leven op zee en de kustvisserij en voor 'Het Visserijblad' en Flor Vandekerckhove wil ik altijd te ook wel iets te schrijven. Die tijd publiceert 'Het Visserijblad' ook mijn eerst geschreven boek, dat sinds 1970 in de kast lag.

Als schipper van de **O.142** neem ik mee het voortouw in verband met de vernietigende 'zandontginning' en de 'onwettelijke aanwezigheid van buitenlandse vissersvaartuigen'.

In 1986 gaat mijn vader op pensioen en neem ik de **O.142 'Hermes'** over. De strijd tegen de slechte gewoonte van Nederlanders die met te straffe motoren op onze kust onafgebroken op garnaal komen vissen is iets wat ik op mij neem. Daardoor beland ik in het bestuur van de Rederscentrale. Ik kom in contact en confrontatie met de Minister van Visserij: **Paul De Keersmaeker**. In deze tijd publiceren kranten meer over mij dan ik er zelf in schrijf. Bijna dagelijks zeggen mensen op de kaai dat ze weer iets hebben gelezen over mij.

De visserij en zijn verdiensten gaan zienderogen achteruit eind de jaren tachtig. De toekomst wordt door specialisten als niet rooskleurig voorgesteld. Ik besluit eind 1992 om mijn schip **O.142** te laten slopen. Pas van dan af begin ik mij met meer inzet op schrijven toe te leggen en in 1993 kent mijn eerste boek 'Nachten op Zee' succes. Pas na 'Nachten op Zee' ga ik gedurende anderhalf jaar in Nederland een cursus 'verhalen schrijven' volgen.

Met mijn vissersvrienden **Ivan Fonteyne** en **Lucien Desomer** organiseren wij 11 jaar lang een jaarlijks Vissersfeest. Na de sloop van ons schip **O.142 'Hermes'** in 1992 schrijf ik veel voor 'Het Visserijblad'. Volgens mij zijn de mooiste artikelreeksen die ik voor 'Het Visserijblad' schrijf 'de Visgronden van de Vlaamse Vissers'; waarbij ik als schipper-schrijver een 70-80 tal schippers van alle Vlaamse Visserij segmenten over hun visgronden interview. Meestal schrijf ik voor 'Het Visserijblad' onder de schuilnaam, '**Zeedierenjager**' maar soms ook met mijn voor- en familienaam. Mijn verhalen over 'Vissercafés in het Visserskwartier van de jaren 60' en 'Vissersfamilie Serie' zijn van enkele jaren geleden, op het laatst van het bestaan van 'Het Visserijblad'.

In 2008 stop ik met artikels en boeken schrijven. Ik leg me toe op het maken van PowerPointvoorstellingen over onze visserij. Ik maak er zo een stuk of 40.

Uit mijn verzameling van het blad '**Rederscentrale**' en 'Het Visserijblad', haal ik informatie om mijn reeks 'Visserijsfeer' te verweven tot een verhaal waarbij men jaar na jaar de evolutie van onze visserij kan herbekijken.

Verleden jaar ben ik gestopt met het maken van PowerPoint diafilmpjes en ben me beginnen bezighouden met Facebook. Nu kan je mij en vele andere vissers van de **Oost-, Midden- en Westkust** aan het werk zien met foto's in FB groepen als 'de Zee zit in mijn Bloed', 'Zeelui en de Zee' en 'Oostende en Omgeving'. Ook daar post ik foto's die in 'Het Visserijblad' zijn verschenen; met bronvermelding uiteraard.

Super dat door middel van onze hedendaagse communicatiemiddelen, vissers van gelijk waar, van gedachten kunnen wisselen. Bij onze FB groepen hebben onze vissers en sympathisanten dagelijks contact met een paar vissers die destijds zijn uitgeweken naar **Vlissingen** en **Mar del Plata in Argentinië**. Voor Vlissingen zijn dat ondermeer gewezen IJslandvaarders **John Roman** en **Walter Verducysse**. Voor Mar del Plata zijn dat bijvoorbeeld diepzeeschippers **Pierre Logghe** en **Roger Brackx**. Ze behoren tot de weinig overgeblevenen uitwijkelingen die in Oostende zijn geboren.

Eddy Serie. Ex-schipper.

